

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

SRPEN 2006 *** ROČNÍK VII.*** ČÍSLO 8

Citát inspirující:

Spisovatelé se ale přece zabývají myšlením a cítěním lidí, pracují s emocemi, mají něco z vykladačů snů ... Cítím jako velký nedostatek, že se spisovatelé přestali k politice vyjadřovat a jejich hlas umlkl.

Jaroslav Putík – Tvar 13/2006

KAČENKA

Jde Káča kolem angreštu a praví:

„To se nesmí jíst, to je zelený.“ Říkám si, jak mají rodiče tu holčičku dobře vychovanou. Však neuplynula ani hodina a vidím, jak se Kačenka cpe zeleným angreštem. Nechal jsem ji a pozoroval.

Pravda, ta kyselost je na jejím ksichtíku náramně viditelná. A přiznejme, náležitě jí sluší.

Pointa:

1. Staročeské zvyklosti, že děti nejradši nezralé ovoce, stále chválabohu platí, a jen blázen myslí si, že ji odstraní.
2. Pokrytectví nepatří jen k politice. Je dobré už v tak útlém věku k němu děti vychovávat?
Je to správné, není to správné?

Bohumír PROCHÁZKA

O LITERÁRNÍCH SETKÁVÁNÍCH

V rozhovoru pro liberecký Světlík jsem řekl, že ocenění na soutěžích potěší, ale důležitější jsou kontakty a vztahy. A právě setkávání na Literární Vysočině patří k oněm velmi důležitým kontaktům a vztahům mezi autory jednotlivých regionů a skupin. Právě v Chotěboři jsem si opět uvědomil, že by naše snažení nebylo tím čím je, kdybychom si hráli na svém písečku, vytvořili kolem sebe hradby a přesvědčovali se navzájem, jak jsme jenom my v tom našem „ministátečku“ výborní.

Podíval jsem se na mapu naší republiky a snažil jsem si dosadit za jednotlivé kraje zástupce literárních klubů a sdružení a vyšlo mně, že až na několik výjimek, víme o činnosti našich přátel prakticky při pokrytí České republiky, a to musíme připočítat slovenské kontakty. Potěšitelné je, že právě náš spolek byl iniciátorem česko-slovenské spolupráce. Kdo ví, zda by vůbec Mádokýš byl zastoupen v Chotěboři, kdyby se Mathej Tomka či Jano Cíger nepotkali v Jičíně se Zorou Šimůnkovou?

Setkání přineslo řadu nových kontaktů a plánů, vyměnil jsem si sbírky s nejrůznějšími autory, nechal se inspirovat jejich tvorbou či třeba grafickým zpracováním jejich vydaných knížek. Nakonec i tato Kobra (a jistě budou i další) z chotěbořského setkání bohatě čerpá.

Bohužel mrzí mě, že není více času promluvit si třeba s jedním z hlavních iniciátorů akce Petrem Musílkem, který promýšlí další možnosti spolupráce, která by neměla skončit jedním setkáním v roce, i když zdařilým. Zkrátka bylo by dobře, kdyby se jiskřičky zažehnuté v Chotěboři rozhořovaly, kdyby spolupráce klubů vyústila například ve společný vydavatelský počín.

Kolega prochor, vedle toho, že setkání hodnotí podle kritéria, jestli tam „byly hezký holky“, říkává, že nejdůležitější jsou ty „kuloáry“! A já si myslím, že letos se vedle bohatého programu, dokonce se nedostalo na všechny přihlášené do autorského čtení, povedly.

A bylo to pro mě potěšitelné z mnoha důvodů, třeba proto, že náš spolek v posledních měsících prožívá spíše jedno ze svých slabších období, jak už to tak v životě spolků bývá, ale kdybyste mohli s námi prožít tu bezprostřední atmosféru, kdy jsme si před půlnocí v sobotu v restauraci a následně před ní společně, a skutečně od srdce bez všech postranních úmyslů, zazpívali ... V těch chvílích člověk zapomíná na všechny ty žabomyší války, závisť, nepřejivnost a nejraději by hned sedl a vypsal se z těch všech přijemných pocitů.

Chotěboř se stává synonymem literárního povznesení ducha! A tak jsem jen litoval, že nás povznesených z Jičínska nebylo víc!

Václav

VÍTE,ŽE ...

- Ve Světlíku (červenec - srpen 2006) vyšel v rubrice Svět osobností Rozhovor s hostem Světlíku Václavem Francem, rozhovor připravil Vladimír Píša. Za rozhovorem je uveřejněna parodie Václava France na knihy Zdeňka Zapletala Půlnoční jezdci aneb (Pro)Statici.
- V časopise Od Ještědu k Troskám č. 2/2006 vyšla báseň Josefa Jindry Návrat časů.
- U příležitosti literárně - dramatického večera na Valdické bráně, který se konal 11.července 2006, vyšel sborník zúčastněných autorů ZeTmy Bar lesních modřín. Autorsky jsou v něm zastoupeni Monika Eberlová, Bohumír Procházka, Václav Teslík a Václav Franc. Na přípravě sborníku se podíleli Martin Žantovský a Pavel Hons.
- V martinském Mádokýši č.2/2006 (Marec) vyšla povídka Bohumíra Procházky Náhradní.
- V rámci pátečního programu 4.ročníku Literární Vysočiny (14.července 2006) vystoupil Václav Franc se svými parodiemi pod názvem Škoda každého neúčastníka zájezdu.
- V nedělním programu 4.ročníku Literární Vysočiny (16.července 2006) vystoupil s autorským čtením Bohumír Procházka s krátkými prózami Kačenka.
- Na 4.ročníku Literární Vysočiny představili Václav Franc a Bohumír Procházka v nedělním bloku věnovaném klubům a spolkům jičínský LiS. Vedle základních informací o spolku přednesli ukázky z vlastní tvorby a báseň Hany Runčíkové.
- Ve 4.ročníku Literární Vysočiny získal Václav Franc v kategorii próza 2.cenu za úryvky z novely Vědecká práce mé ženy. Ukázka z jeho soutěžní práce vyšla ve sborníčku festivalu (Literární Vysočina 2006).
- V Jičínském čtvrtletníku (3/2006) vyšel článek Richarda Koníře o vydané knize Dragy Zlatníkové Náповědy s ukázkou (báseň Český ráj) z představované sbírky.

Václav

Den poezie 2006 s podtitulem Kde domov můj

Vážení přátelé,

po roce bychom vás rádi vyzvali k účasti na dalším, již 8.ročníku Dne poezie, který se každoročně koná ve dnech okolo 16.listopadu (datum narození K.H.Máchy). Den poezie se věnuje poznávání tvorby známých básníků, ale usiluje především o co nejširší účast všech, kteří se o poezii v běžném životě zajímají. Letošní ročník Dne poezie bude s ohledem na velký zájem vícedenní, od 9. do 22. listopadu 2006. Tento rok je mottem název české hymny Kde domov můj, proto věříme, že toto téma bude dobrou inspirací pro Vás i žáky. Na počátku své existence v roce 1999 byl Den poezie spojen s pražským projektem Poezie v metru. Od té doby se rozrostl na samostatnou celostátní akci. V minulém roce se ke Dni poezie připojily kulturní organizace, knihovny, univerzity, školní třídy a jednotlivci z 25 měst České republiky (např. Brno, Cheb, Liberec, Pízeň, Praha, Olomouc, Ostrava, Turnov, Znojmo, Vlachovo Březí ad.), program zahrnoval celkem 62 různorodých pořadů. Od autorských čtení a recitálů slavných českých básníků po spontánní vystoupení mladých lidí, soutěže, happeningy a výstavy. Dnem poezie se zabývají všechna česká média. Řadu programů a rozhovorů s účastníky a organizátory vysílal Český rozhlas, reportáže odvysílala Česká televize, články otiskly celostátní a místní deníky. Plakáty Dne poezie s podrobnými programy jednotlivých akcí jsou vylepeny po celé republice. Projekt podporuje Ministerstvo kultury ČR. Spolupracujeme s řadou národních a zahraničních organizací, a to včetně PEN klubu, Multikulturního centra v Praze, Literature Across Frontiers, Britské rady, Polského institutu, Maďarského kulturního střediska, Slovenského kulturního centra, Goethe institutu, Francouzského institutu, okresních a městských knihoven, Karlovy univerzity v Praze, Západočeské univerzity a DP hl. m. Prahy. Přestože je projekt oslavou české poezie, každým rokem o něj pozorujeme i zvýšený zájem mezinárodní. Účastní se ho zahraniční básníci, v minulých letech například z Polska, Maďarska, Španělska, Francie, Británie, Lotyšska, Slovenska a Austrálie.

Programy jednotlivých ročníků Dne poezie najdete na webové adrese <http://www.volny.cz/denpoezie>. Připravte si tedy nejruznější ztvárnění poezie - divadlo, fotografickou výstavu atp., záleží na Vaší fantazii. Program akce (stačí několik vět) spolu s časem, místem a datem konání a příslušnými kontakty nám prosíme pošlete nejpozději do 15.září 2006 na adresu denpoezie@basnici.cz

Pevně věříme, že svoji přízeň nám zachováte i v tomto roce. Těm z vás, kteří se rozhodnou ke Dnu poezie připojit poprvé, jsme připraveni podat pomocnou ruku.

Těší se na vás organizátoři Dne poezie Martin Zborník: 608 234 844, Bernie Higgins: 27481 3800, Zora Šimůnková: 604 410 915, email: denpoezie@basnici.cz, internet: www.spolecnostpoezie.cz

ZE TMY : BAR LESNÍCH MOKŘIN

V úterý 11.července se konala na Valdické bráně dramatizace autorského čtení čtveřice LiSáků v programu ZE TMY : Bar lesních mokřin. Večerní program (začínalo se ve 20 hodin) byl doprovázen velkým vedrem, navíc se na poslední chvíli omluvila hudebnice Jana Konopásková (jinak měla roli klarinetisty hrajícího v baru) a přece jenom byla znát velká míra improvizace, neboť na častější zkoušení prostě nebyl čas.

V roli číšníka Richarda se představil Václav Teslík. O krásnou Eriku (Monika Eberlová), vyesedávající na barové stoličce a flirtující s číšníkem i návštěvníky, bojoval s náhodným návštěvníkem baru, světákem, Alexandro Mikézem (Václav Franc). Zbraně tentokrát byly poezie a próza obou „kohoutů“. Svou tvorbou přispěla i Erika, pardon Monika. Poslední z kvarteta divadelníků byl pan Návleka (Bohumír Procházka). Ten musel zvládnout roli štamgasta a zároveň zaskakoval za chybějící hudebnici svou foukací harmonikou. Dokonce již před začátkem představení hrál s kloboukem na úpatí Valdické brány, takže v jeho případě nebyla nouze i o nějaký ten „honorář“.

Při vstupu do mezipatra brány se diváci (přišly necelé dvě desítky) mohli seznámit s tvorbou autorů spolku a našimi časopisy. Potěšující je, že opět letos vyšla knížečka z akce, tj. sborník Bar lesních mokřin (omlouvám se, ale v minulé Kobře jsem napsal „modřin“) jako sborník zúčastněných autorů. Vedle tvorby vystupujících autorů na něm graficky a vydavatelsky zapracovali Pavel Hons a Martin Žantovský.

O tom, jak celý večer viděl Prochor, se můžete dozvědět v Prochorovinách č.8/2006, viz krátká ukázka z úvodu jeho článku:

Jak jsme dělali kulturu

Závěsné divadlo mělo dlouhou šňůru představení a tak nám na jeden den rádi přepustili Valdickou bránu včetně několika „pětikil“ reflektorů na osvětlení scény. Monika napsala pro naše autorské čtení spojovací text. Všechno se odehrávalo, jinak ani nemohlo být, v hospodě.

První zkoušku jsme měli v parku. Čtyři blázni, kteří tam hlasitě četli cosi z papírů a dohadovali se, nevzbudili u čtrnáctiletých kuřáků pozornost.

Druhá zkouška byla zároveň generální a byla těsně před představením.

Nevím, jak se dramtizace líbila divákům, ale já za sebe musím přiznat, že jsem do role šel s velkým nasazením a dost jsem se bavil. A potěšila mě replika jedné divačky, že „je zajímavé sledovat, jak se z vás stávají ostřílení herci či přednašeči!“
Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

VÝBUCH - JÁN CÍGER

(vydalo Knižné centrum Žilina, 2006)

Při troše štěstí jsem se s Jánem Cígerem mohl setkat v polovině 80.let 20.století v nějakém zastrčeném vojenském útvaru v západních Čechách (Ján je ročník 1960, já o rok mladší), ale nakonec jsme se sešli o skoro dvacet let později v Jánově rodišti, v Martině. A protože jsme oba „zasažení“ literaturou, bylo o čem mluvit. Na různých setkáních jsem poznával stále více jeho tvorbu, v Domažlicích jsme spolu dokonce spali, jak se pochlubil Jano mojí manželce na loňském setkání v Martině (pro po senzaci pasoucí novináře uvádím, že na pokoji jsem spal ještě s Mathejem Tomkou a Andrejem Šeligou). Ale vážně, Ján je výborný autor, recitátor, člověk, který nezkazí žádnou legraci a jeho výrok „Prehriznime si, medzičasom!“ zlidověl. Proto jsem rád, že jeho povídková tvorba vyšla knižně na jaře letošního roku.

Knižka Výbuch obsahuje 11 povídek, z nichž poslední tři jsou si námětově blízké a tvoří jakýsi triptych. Přiznám se, že Janova „slovenčina“ je srozumitelná, i když občas nějakému tomu slovíčku přesně nerozumím. Jeho knihu jsem četl mnohem lehčeji než před časem na studiích slovensky psaná skripta „Emryológia“. Je to vlastně poprvé, co v této rubrice představuji cizojazyčnou knihu.

Jano napsal dílko, při kterém jsem se opravdu pobavil a představoval jsem si, jako kdyby mně text četl sám autor. Těch životních postřehů a prožitků je tam opravdu hodně, je to o lidech, živé, někdy tragikomické, ale lidsky upřímné.

Už třeba úvodní povídka Nasrdená nedela je ukázkou pozorovacího talentu autora, jeho slovních hrátek nad ranní klobáskou. Tragikomické povídky Ajhla člověk ..., Rudo či Muž z kríža (výborné!) mě také oslovily. Dominuje v nich, podle mého názoru, vůbec nejlepší povídka knihy Luba. Autor v ní popisuje návrat muže po delší době do rodné vesnice, odkud utekl jako mladý chlapec kvůli dívce Lubě. Představoval jsem si tu pohodu v pokoji u tety Márie, hlavní hrdina opět „omládne“ a vidí svět očima dospívajícího chlapce až po gradující neradostné zjištění pravdy.

Povídka Receptia popisuje cestu venkovana Ondry do „Blavy“ na recepci a jeho netradiční zážitky z cesty. Povídka Zelené Vianoce mě vrátila do vojenských let (viz moje úvodní poznámka o možném setkání na vojně) a opět tady dominují dva póly – tragično události (podmínky v kasárnách, velitel) a veselost (to špatné se rychle zapomene, zůstanou jen ty neuvěřitelné historky). Povídka ústí v odbojnost mladého velitele ohledně vánočního stromku.

Jedinečná je i povídka Tabakoví bojovníci, nevím do jaké míry je autobiografická, ve které autor popisuje netradiční metody výuky odnaučení kouření u svých dětí.

Závěrečná trojpovídka Výbuch zase dokazuje, že Ján je víc než pouhý pozorovatel, že třeba tento námět může být počátkem nějaké delší prózy (zde se mně zdá nejsilnější druhá část Výbuch - hrdina. Dobře popisuje prostředí, mluví pravdivým jazykem, je dramatická do poslední chvíle).

Knížka se čte sama. Přeji autorovi, aby psal dál a přinášel čtenářům překrásný prožitek z četby. Těším se i na jeho delší práce. V závěru se vždy snažím vystihnout představenou knihu nějakým krátkým textem, upoutávkou, charakteristikou, ale on si ji Ján Cíger vlastně napsal sám na straně 45 v povídce Ľuba:

„Miloval som tieto prekáračky. Bol v nich vtíp, pestrá farba a životný príbeh.“

A pro ty, které jsem navadil, mám radostnou zprávu. Jano přislíbil, že se s jeho tvorbou setkáme v některém z příštích ČAJů, kde vystoupí jako host.

Václav

POLABSKÝ KNIŽNÍ VELETRH 2006

Ve dnech 7. až 10. září 2006 ve na výstavišti v Lysé nad Labem koná 3. výstava pro všechny milovníky krásných knih a literatury Polabský knižní veletrh 2006. O programu a celé řadě doprovodných akcí se můžete dočíst na stránkách www.vll.cz, ale jsem rád, že ani letos akce nezůstala bez účasti členů LiSu.

Největším tahákem programu je zřejmě autorské čtení a autogramiáda Michala Viewegha (v sobotu 9.září ve 13:30 hodin). Hned po něm se představí Řehečská slepice (14.30 hodin, jeviště: Řehečská slepice – představení literární soutěže humoru). V nedělním programu v rámci autorského čtení vystoupí dva naši další členové (13 hodin,

jeviště: Bohumír Procházka, Jičín – fejeton Jak na veletrh(u) a Josef Jindra, Sobotka – fejeton Psát či nepsat?). V rámci autorského čtení se představí další známí autoři (např. Šimůnková, Karban, Líbalová atp.).

Po loňské zkušenosti mohu návštěvu Polabského knižního veletrhu všem vřele doporučit!

Václav

ŘEHEČSKÝ STMELÁČ

V pátek 21.července 2006 se konal v Řehči u Václava druhý letošní stmeláč spolku. Bohužel poznamenalo jej zhoršení zdravotního stavu mých rodičů, takže jsem do poslední chvíle váhal, zda jej nezruším. Snad i to přispělo k menší účasti než třeba v loňském roce (je termín uprostřed prázdnin vhodný?, jsme ochotni přijít za rok na více podobných akcí u táboráku?).

V každém případě se nás sešla pětice „pohrobků“. Setkání bylo zahájeno v 18 hodin. Oheň jsem zapaloval sirkami dovezenými z Chotěboře. Přivezli je přátelé z Plzně z Ason – klubu. Bylo na nich zajímavé, že byly ozdobeny nápisem POEZIE NEŠKODÍ ZDRAVÍ! A pozvánkou na jejich literární akci na hradě ve Velharticích.

Vedle mě a Martina, přijela na kole (a cestou zmokla) Monika, vozem přijel Petr Veselý a v průběhu večera, když doma obstarala hospodářství, přišla i sousedka Dana Beranová.

U ohně se mluvilo o Chotěboři, Petr zase představil akci ve Varnsdorfu, vraceli jsme se k vystoupení na Valdické bráně a mezi tím vším kolovali literární časopisy a knížky z těchto setkání dovezené.

Dana nám představila svoje homeopatické objevy, Petr sháněl kovadlinu a ani jsme nepostřehli, že noc sestoupila do řehečských dvorků. Martin s Monikou postavili rychle stan (prý stál 200 Kč) a separovali se, ačkoliv si Martin mohl zpívat známou píseň „Mám malý stan“ (koukaly mu boty).

Společnost se kolem půl dvanácté rozpadla a já zůstal sám nad ohněm a přesvědčoval se, že na příštím stmeláči v Řehči bude hlava na hlavě.

Oheň praskal, v blízkém stanu byl klid a já se díval do hvězd, jako bych tam chtěl najít odpovědi na všechna tajemství lidského počínání!

Václav

POEZIE VÁCLAVA TESLÍKA

NOČNÍ CESTA Z POLÍ

noční rýč - blýskavý měsíc
noc v zašpiněných rukách nese
ryje - rýč blýská se
a hvězda láme klíč

ve dveřích svého bytu
šileně velké město kosmické
postavy melické
v svém galaktickém ritu - zní

do modré tmavé černi
montérek zemědělce
vtírá se pyl řepky

a nohy kosmicky se zvedají
a nocí přenášejí hvězdy
ty galaktické lebky

OSLAVY PO OSLAVĚ

tolik nedopalků mlčících
kolem rozcuchané hlavy
upovídáný puch chlastu
a vosy čilé veselé

z dřevých památečních kalhot
lezou shánliví mravenci
řekl bys: milí přátelé
kdo z vás dnes něco slaví?

z ožraných mladých kostí
prasečího trupu
mouchy svůj život živí

má milá pěkně chrápe
a vítr zahradou se šine
urovnat otavičky kupu

JIČÍN – MĚSTO POHÁDKY

Již 16.ročník festivalu Jičín-město pohádky se bude konat od úterý 12.září do neděle 17.září. Akce začne jako již tradičně pohádkovým průvodem v maskách (úterý 16 hodin). Celý bohatý program a další zajímavosti najdete na stránkách www.pohadka.cz.

Do akce se pochopitelně zapojí i knihovna, která na letošní rok připravila přejmenování knihovny Čtvrtkovým jménem (další viz na stránkách. <http://knihovna.jicin.cz>). Několik upoutávek je i zde:

12. září 2006

Slavnostní otevření EXPOZICE VÁCLAVA ČTVRTKA v hudebním oddělení knihovny.

Přejmenování knihovny na KNIHOVNA VÁCLAVA ČTVRTKA v Jičíně

Křest knihy TO NEJLEPŠÍ PRO NEJMENŠÍ vydané nakladatelstvím Albatros

13. září 2006

VĚČNÁ SÍLA POHÁDEK VÁCLAVA ČTVRTKA

Přednáška literárního vědce Z. K. SLABÉHO v knihovně

JIČÍNSKÉ INSPIRACE v díle Václava Čtvrtka

Přednáška PhDr. Evy Bílkové, autorky knihy OKOLO ŘÁHOLCE.

14. září 2006

VÁCLAV FEJFAR

přednáška prof. Vladimíra Úlehly o jičínském dědečkovi spisovatele Václava Čtvrtka

LiS by se měl zapojit do programu již pravidelnými pohádkami u kašny na nádvoří zámku (od středy do pátku), které začínají v 18 hodin. Ale neodpustím si jednu poznámku: opět i letos je v programu a na plakátech uvedeno „**18:00 Pohádky u kašny, zámek - velké nádvoří**“. Zatímco u většiny ostatních akcí je uvedeno, kdo akci připravil, i tentokrát pořadatelé „opomenuli“ náš spolek uvést. Víím, že připravit podobnou akci není jednoduché, ale ... Přijďte pobejt!

Václav

V

MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ

Upozorňuji na změnu termínu Martinské poetické jeseně, koná se o týden později, než bylo původně plánováno, tedy od 15. do 17.září. Zájemci o účast, hlase se u Václava France. Václav

STŘÍBRNÁ CHOTĚBOŘ

Pátek 14.července pro mě nezačal dobře, neboť autobus přijel na nádraží v Nové Pace s asi půl hodinovým zpožděním, ale nakonec jsme se s manželkou Ladkou sešli dle plánu v Hradci Králové a stihli spoj v Rosicích nad Labem, takže jsme přes skla motoráčku mohli pozorovat i pokus deště o demonstraci síly, ale když jsme vystupovali na chotěbořském nádraží, bylo teplo a na první vývěsce jsme si všimli programu 4. ročníku Literární Vysočiny.

Kdo nezdá Chotěboř, musím upozornit, že vlakové nádraží je na jednom konci města, zatímco hotel U Zámku na konci druhém, obojí je od sebe vzdáleno asi tři kilometry, což s bagáží není zrovna ideální procházka. Další nepříjemné překvapení nás čekalo v samotném hotelu, kde nám paní recepční řekla, že naši objednávku nemůže najít, ale nakonec nás ubytovala. A potom jsme vyrazily konečně do centra dění, na náměstí, kde se v budově ZUŠ odehrával celý literární festival. Nejprve jsme se ale posilnili v nedaleké restauraci Panský dům.

Ve vestibulu ZUŠ čekala prezentace a setkání s hlavními organizátory Petrem Musílkem a Zorou Šimůnkovou. Pochopitelně jsem okamžitě okoukaval materiály vystavené ostatními autory a prezentoval svoji i klubovou tvorbu. Pozdravil jsem se s řadou známých tváří např. Jeanne Hornovou a její rodinou, Radkem Lehkoživem, největším českým žijícím básníkem (alespoň co se týče výšky, tentokrát měl ruku v sádře), promluvil jsem a vyřídil pozdravy od Vladimíra Píši porotci Ivo Harákoví a nasával jsem atmosféru počínajícího festivalu.

Po příjezdu Prochora jsme před zahájením poseděli na lavičce na náměstí, rozebírali ještě dozvuky úterního vystoupení v Jičíně na bráně a hlavně připravovali jsme plán na představení LiSu, jehož čas přijde v neděli dopoledne.

V 16:30 hodin byla Literární Vysočina zahájena a v první části vystoupili písničkáři Pavel Lutner z Lípy u Havlíčkova Brodu a Beno Trávníček z Havlíčkova Brodu. Následoval můj vstup. Zora Šimůnková mě představila a já spustil se svými literárními parodiemi Škoda každého neúčastníka zájezdu. Už úvodní část, kdy jsem řekl, aby nelitovali, že Viewegh opět nepřijel diváky pobavila, neboť „já jej plně nahradím“. Následovaly parodie na díla čtveřice autorů, kterých si vážím (Viewegh, Pawlowská, Filip a Zapletal). Podle ohlasů jsem diváky zaujal, některé dokonce natolik, že se se mnou vyfotografovali, aby měli památku na „imitaci Viewegha“.

V restauraci Vysočina jsme v jednáních s Prochorem pokračovali, tentokrát už za přítomnosti slovenského předvoje Matheja Tomky (zbytek přijel až v sobotu odpoledne) a plzeňské básnířky Ireny

Velichové. Po přestávce páteční program vyvrcholil vystoupením básníka J.H.Krchovského s hudebním doprovodem bluesmana Marcela Kříže. Na stole svítily dvě svíce a atmosféra podbarvovala Krchovského přednes básní. Myslím si, že to byl jeden z vrcholů celého festivalu.

Po diskusích v kuloárech a na náměstí se hloučky rozešly do hospůdek či do hotelů, aby se připravily na další den festivalu, neboť páteční program byl jen příjemným předkrmem.

Sobota je z mého pohledu trochu rozporuplná, neboť jsem se k festivalu zachoval trochu macešsky. Vydali jsme se s Ladkou přes Havlíčkův Brod do Žďáru nad Sázavou, abychom tam obdivovali krásy města, zámku a kostela sv. Jana Nepomuckého, který je zapsán na listině památek UNESCO. Výlet jsem manželce slíbil, takže jsem musel oželet zajímavý sobotní program, o kterém večer referoval Prochor. Ale literatuře jsem se zase tolik nezpronevřil, neboť v prostorách žďárského zámku je stálá expozice Národního muzea v Praze MUZEUM KNIHY, kde jsme viděli celou řadu zajímavých exponátů (pro Prochora - je zde i jedna část věnována dílu Josefa Váchala). Rád bych slyšel i přednášku prof. PhDr. Jaroslavy Janáčkové o Karlu Havlíčku Borovském či besedu s dod. PhDr. Janem Haladou na téma Současný knižní trh a nakladatelská činnost. Ale to bych se musel naklonovat.

Do Chotěboře jsme se vrátili opět k večeru a při ní v hotelu Vysočina (na náměstí) jsme pobesedovali s Janem Řehounkem a Jiřím Karbanem a jeho manželkou, známými autory nejen z Řehečské slepice.

Před večerním programem jsem se sešel s plzeňskými autory a předal jsem Lubomíru Mikiskovi nový ČAJ s jeho příspěvky. Pozdravil jsem se s početnější druhou částí slovenské delegace, ale to už se zaplnil sál do posledního místečka, neboť došlo k vyhlášení výsledků literární soutěže, ale ještě před tím porotci hovořili o úrovni letošních příspěvků. Přednost při vyhlášení dostala próza, ve kterém jsem měl svoje ambice po loňském čestném uznání. Tentokrát bylo čestně oceněno hodně autorů, ale moje jméno mezi nimi chybělo, takže tentokrát by to mohlo být dokonce lepší. Když potom převzali svoje ocenění autoři na 3.místě, dokonce jsem začal pomýšlet i na mety nevyšší.

U 2.místa zaznělo moje jméno, pomyslná „stříbrná medaile“ je moje za úryvek z novely Vědecká práce mé ženy. Stisky rukou, polibky, záblesky fotoaparátů. Tak pro to člověk píše? Vítězství obhájila Soňa Harasimová z Opavy. K kategorii poezie zvítězila Táňa Kuxová z Brna.

Pro odlehčení následovalo pásmo Král Lávra od K.H.Borovského v přednesu Tomáše Mastika s kytarovým doprovodem Zdeňka Rollera. v režii Františka Baďury. Myslím si, že tento výborný program tak trochu

zanikl v atmosféře po předávání cen. Závěrečné vystoupení patřilo loňskému vítězi Ceny publika hudební skupině Pilgrim Pimple.

Po skončení programu se šlo houfně do blízkého Panského domu, kde došlo k neformálním diskusím a výměně názorů. S Prochorem jsme nejprve povídali s vítězkou kategorie poezie Táňou Kuxovou a organizátorkou a básníčkou z Plzně Helenou Šlesingerovou. Ale mluvil jsem i s řadou dalších, např. se Soňou Harasimovou jsme si vyměnili adresy a získal jsem příslib, že by snad v některém z dalších ČAJů se mohla objevit její tvorba. Mluvil jsem krátce i se Zorou Šimůnkovou, která vše pozorovala a zaznamenávala okem digitálního fotoaparátu. Mluvil jsem i s Petrem Musílkem o jeho dvou posledních sbírkách (představím v dalších Kobrách) atd. Pochopitelně největší pozornost získala parta ze Slovenska, které zpěvem vévodil Janko Cíger, ale slyšet byli i další. Čest pořekadla: Co Čech, to muzikant! zachraňoval Prochor se svojí foukací harmonikou. Musím upozornit, že se lepší, neboť repertoár (dříve uměl jen Znáám já jeden krásný zámek) značně rozšířil. Zpívalo se, dokonce jsme zauvažovali, že bychom založili soubor Alexandrovci 2, ale pan vrchní neměl pochopení pro podobné aktivity a po zavírací době jsme museli Panský dům opustit. Zpívalo se ještě na náměstí před hotelem, ale kolem půlnoci jsem už byl na hotelovém pokoji a v hlavě si stále přehrával jeden zajímavý den okořeněný stříbrným soutěžním úspěchem.

V neděli jsme zabalili a s bagáží se vydali vstříc do ZUŠ, kde „turek“ od paní Musílkové přišel vhod. Nástěnky a přilehlé lavice byly obtěžkány řadou dalších knížek, brožur, letáčků a pozvánek na další literární a kulturní akce. Tak má vypadat skutečná neformální literární burza.

Na nedělním programu bylo znát, že někteří účastníci odjeli, ale v úvodu vystoupili ještě dva z těch, na které se v sobotním odpoledním autorském čtení nedostalo. Byli to Jan Řehounek se svojí povídkou Něco mu přibýlo v kalhotách (povídka získala cenu na Řehečské slepici) a Bohumír Procházka povídáním o Kačence (viz ukázky v Kobře), které doplnil fotografiemi, které nechal kolovat. Následovalo představení literárních spolků.

Na úvod jsme s Prochorem vystoupili my. Představili jsme LiS, řekli něco z činnosti a přečetli ukázky, nejen své, ale i poezii Hanky Runčíkové, na kterou se mě někteří účastníci ptali. Jak vše vzniklo? Na vývěse visely dva časopisy ČAJe a na titulní stránce ČAJe byly básně Zory Šimůnkové (tu v Chotěboři každý zná) a právě Hany Runčíkové, takže odtud ty otázky na ní a její tvorbu. Tak trochu jsem zastupoval i liberecký KAL, když jsem představil jejich časopis SVĚTLIK a pochlubil se rozhovorem s mou maličkostí v posledním čísle. Měli jsme z našeho vystoupení dobrý pocit. O jičínském spolku se ví, jsme zvaní na další

akce, hodně dotazů se týkalo případného dalšího setkání v Jičíně a především Slováci nám říkali, abychom pozdravovali „bagra“ a spol.

Po LiSu přišel na řadu bohumínský klub Maryška, kde pětice převážně autorek (jeden mladý muž mezi čtveřicí růží) a nakonec martinický Mádokýš, kde Ján Cíger četl svoji nezapomenutnou povídku z nové knihy Výbuch Nasrdená neděľa. Pochopitelně i prezident spolku Mathej Thomka byl slyšet. Líbila se mně poezie Lucie Pavlíkové a zaujal mě Peter Šrank se svými dětskými příspěvky a třeba hudebním příspěvkem o plaveckých stylech rybek v akváriu, když s ním refrén zpívalo publikum. (S tvorbou těchto dvou členů slovenské výpravy vás také seznámím v dnešní Kobře).

Program zakončil Petr Musílek četbou ze svých sbírek. A pak přišlo loučení. Jako když na olympiádě zhasíná oheň, tak v závěrečné ceremonii došlo k sundávání jednotlivých písmem z nápisu LITERÁRNÍ VYSOČINA CHOTĚBOŘ 2006, který vévodil celému festivalu v čele sálu. Podle zásluh sundávali jednotliví aktéři písmeno po písmenu a musím se pochlubit, že já sundával to čtvrté písmeno, tedy „E“ jako zástupce úspěšných autorů. Poslední stisky rukou, diskuse a odjezdy.

Z letošní Vysočiny jsem měl výborný pocit, bylo vidět, že se organizátoři poučili, ubylo hluchých míst, program se dodržoval, jediný nedostatek s autorským čtením se podařil přesunout na nedělní dopoledne. Všiml jsem si také, že zatímco vloni chybělo mnoho slíbených účinkujících, tentokrát to byly jen výjimky (např. plzeňský písničkář Vladimír Babnič byl krátce po operaci). Myslím si, že kvalita většiny programu byla vysoká a nakonec o tom svědčí, že při hlasování o Cenu publika se diváci nemohli rozhodnout, a tak shodným počtem hlasů zvítězily tři pořady: Nejdražší rodiče, nejmilejší maminko (Divadelní dramatizace rodinné korespondence K. H. Borovského. Účinkovali František Baďura, František Šimůnek, na harfu doprovázela Zbyňka Šolcová), koncert skupiny PILGRIM PIMPLE a autorský pořad J.H.Krchovského s hudbou bluesmana Marcela Kříže. Bylo i více času na diskuse, dobře že organizátoři zařadili i společné posezení v sobotu večer. Děkuji těm, pro které je minimálně půl roku předem akce náplní většiny volného i nevolného času. Nechci srovnávat nesrovnatelné, ale pokud jste třeba byli v minulých ročnících na Šrámkově Sobotce, tak přístup k autorům je diametrálně odlišný. Tak jsem měl někdy pocit, jako kdyby zase otravovali pořadatele. V Chotěboři spoluvytvářeli program.

Když nás motoráček odvázel zpět směrem na Pardubice, říkal jsem si ve vlaku, že na Literární Vysočině 2007 bych nerad chyběl!

Václav

P.S. Další informace a výsledky soutěží na www.literarnivysocina.cz

SLOVENSKÁ POETICKÁ INSPIRACE

Při chotěbožském setkání se v rámci nedělního programu představil i martinský klub Mádokýš a v jeho rámci i dvojice autorů, jejichž sbírky bych vám rád v krátkých ukázkách představil, neboť mě zaujaly.

Jedná se o Lucii Pavlíkovou, vydala prvotinu Žena z konzervy. Druhým je Peter Šrank se svou sbírkou Definitíva. Václav

NOSÍM V SEBE EŠTĚ JEDNU ŽENU /Lucia PAVLÍKOVÁ

Je ukrytá v konzerve
Hašterivá
 Zlá
 Hlúpa
Muž z konzervy
Tvoje hlavy
Lásklavý
 Chápavý
 Milující
Raz sa otvorí
Pandorina skrinka ...

OBJÍM MA V TME / Lucia PAVLÍKOVÁ

pofúkaj jazvu
po egreši
zapradieľm jako mačka
staré piesne
k prípitku
s minulým storočím
znova sa potknem
pri kostole
ráno zložím
suché slzy v peňaženke

zaplatím

DEFINITÍVA

/ Peter ŠRANK

revolver depresíí
mi mieri na spánky
a bdenia

mám chuť skúsiť
absolutný adrenalinový šport

veď aj tak je len jedno prikázanie
neprežiješ

no všetky mosty sú
príliš nízke

a predávkovanie liekmi je predsa
proti zdravej výžive

skúsim to spáchať životom

PO TRIDSIATKE

/ Peter Šrank

do vlasov sa mi vkráda
babie leto
no na jeseň sa ešte necítim
pomaly kráčam
odnikiaľ nikam
a teraz som niekde medzi tým

mamka ma už neohně
ani pozitívnym príkladom
no na kameň sa ešte necítim
pomaly kráčam
od seba k sebe
a teraz som niekde medzi tým

teraz som v sebe

zašitý

SOUTĚŽ - O nejpůsobivější báseň roku 2007

Literární sdružení Vzдорospolek vyhlašuje soutěž O nejpůsobivější báseň roku 2007 (čtvrtý ročník) Básníci, poetové, veršotepci, nenechte si ujít příležitost ke zviditelnění vaší tvorby v ročence Pár střípků, jež vychází v květnu. Provedení i témata jsou naprosto volná – od haiku přes akrostichy, lyriku, epiku, sonety, miniatury, výkřiky do tmy či hry s absolutním rýmem atd., po rýmované, nerýmované – od přírody přes lásku, historii a další a další... po žertovné, osobní, povrchní – dle libosti. Jelikož je tento anonymní almanach oživen soutěží, kterou ovlivňují pouze jeho čtenáři pomocí vložených kupónů, nikoliv komise či porota, nese otištění veršů pár pravidel: Posílejte nejvíce čtyři díla ročně doposud nikde nezveřejněná (včetně internetu – nikým a ani vámi samotnými na literárních serverech) s udáním vaší adresy a vašeho věku, neboť literární klání je rozděleno do dvou kategorií - do 30 a nad 30 let.

Měsíc po skončení hlasování (31. března), které trvá celý rok, je slavnostní vyhlášení v Kutné Hoře ve Vlašském dvoře, v bývalém sídle krále Václava VI. s tamní mincovnou. Vždy poslední dubnový pátek od druhé hodiny odpolední začíná odhalování výsledků, které nikdo nebude dopředu znát. Skutečně nikdo. Ani vítěz, který na jeden rok převezme putovní pohár STŘÍBRNOU BULU, na jehož podstavci vyryto jeho jméno. A protože budou připraveny ceny i pro další umístěné autory, je zapotřebí osobní či zastupující účasti, aby je bylo komu předat. Vítěz bude též otištěn už pod jménem na první straně následujícího ročníku. Také si osvojí právo spoluvybírat soutěžní básně do následujících sborníků, to ale jen v případě, sejde-li se více básní, než by bylo možné otisknout.

Další informace naleznete na: <http://vzдорospolek.webpark.cz>. Svou tvorbu posílejte na email: – vzдорospolek@centrum.cz – (předmět Stříbrná bula). Nemáte-li možnost přes internet, pak básně zasílejte strojopisem v jednom vyhotovení na adresu: Městský úřad / odbor kultury a školství / Havlíčkovo náměstí 552 / Kutná Hora 284 24 (heslo – Stříbrná bula).

Uzávěrka každého ročníku je už na konci února. Bývala poslední březnový den, jenže z technických důvodů kolem tisku se zkrátila o jeden měsíc.

(podle www.shaylen.epika.cz)

Bohumír PROCHÁZKA

Fotbal s Ghanou. Mizerný obraz, ještě mizernější hra. Tiše, nu někdy ne tak tiše si fandím ... tiše se fandit nedá. Ostatně při tomhle zápase opět se ukázalo, jak je čeština bohatý jazyk a jak každý výraz má své opodstatnění. Káča to nevnímá, hraje si. Pak se dozvídám, jak bonzovala. Všem oznámila: „Děda říkal do prdele.“ Rodina se náležitě pokrytecky výchovně pohoršila a učinila Kačence poučení. Kačenka umí naslouchat. Tak pěkně, jako by si to poučování opravdu brala k srdci. Na houpačce si pak dokonce prozpěvovala. Schválně jsem šel blíž, abych poznal, kterou ze písničku se zase naučila. Měla dost jednoduchá slova. Dóprdleléééé dóóprdlelééé.

Kačenka se před spaním dožaduje: „Obejmuli se, umazali se.“ Tedy knížky, ze které jsme četli jejímu bratrovi i jejímu tátovi. Mám dokonce podezření, že ona tu básničku uměla dříve, než jsme ji prvně četli. Nechci rozebírat, jak je to úžasné, že černý kominík se umaže od bílé. Ani se přiznat k tomu, že svým vlastním čtením uspávám sám sebe a jsem Káčou buzen. Jen připomenout onu genetickou cestu přenosu. Otec i dcera – oba mají krásně stejný zájem. Důsledek? Kačenka povídá babičce v knihovně: „Koupíme dědovi nějakou knížku?“ Vůbec pro ni není důležité, že knížky se v knihovně neprodávají.

Tam na hrázi u rybníka
potkal mlynář kominíka.
Obejmuli se,
umazali se.

Refrén krásné písničky, kterou Kačenka ráda zpívá, o tom jak kočí, co má modré oči, lezl za tou holkou na půdu má závěr:

... župajdá, župajdá, já tě mám ráda,
župajdá župajá, já tě miluju

Na konci zatím zpíváme maluju. Jednak to je krásně výtvarně tvůrčí a jednak má Kačenka na sex ještě dost času. Ale už se docela těším, jak mi to dítě jednou přijde říct, že to je jinak.

SOUTĚŽ - Trutnovský drak 2006

Trutnovský literární klub vyhlašuje 2. ročník literární soutěže pro mladé autory TRUTNOVSKÝ DRAK. Podmínky účasti: původní autorský text poezie, prózy či dramatu (připojte titul příspěvku, své jméno a příjmení, datum narození, adresu bydliště, telefon, školu a třídu, kterou navštěvujete), téma volné (zvláště oceníme nejlepší příspěvky s tématem či motivem Trutnova, jeho symbolů nebo výročí), maximální rozsah 9 básní nebo 6 strojopisných stran A4 v případě prózy či dramatu. Soutěžící budou rozděleni do třech věkových kategorií: I. 6 – 10 let II. 11 - 15 let III. 16 – 20 let Uzávěrka soutěže a vyhodnocení: Soutěžní příspěvky zasílejte nejpozději do 31.8. 2006 na e-mail: tudrak.tlk@seznam.cz . Upozornění: Posuzování prací bude probíhat anonymně!!! Své osobní údaje počínaje jménem proto uvádějte na samostatnou stránku až na úplný závěr svého příspěvku.

(podle www.shaylen.epika.cz)

JIČÍNSKÝ ČTVRTLETNÍK č.3/2006

Ve třetím čísle Jičínského čtvrtletníku, který vyšel v červenci, je článek o vydané knize Dragy Zlatníkové od Mgr.Richarda Koníře a otištěná báseň Český ráj z představované sbírky.

Dále zde najdete pravidelné rubriky Bohumíra Procházky Lidé mezi lidmi (představuje zde jičínskou rodačku a konzervatoristku Moniku Devátou) a Dobrá zpráva (článek Valdštejnské návraty). Václav

ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Letošního jubilejního 50.ročníku jsem se neúčastnil, ale díky pořadatelům z hradeckého Impulsu mám sborník nejlepších prací literární soutěže a slibuji, že se k němu v Kobře vrátím. Vítězství v poezii si odnesla Monika Petřlová, na dalších místech se umístily autorky oceněné již vloni (Pavla Pazderníková – Paflapé, Marie Zelbová, Martina Chládková). Muže – poety zachraňoval čestným uznáním Ondřej Hník (v próze 2.místo). Prózu vyhrál Jakub Yellen-Vaňáček, další cenu získala Jana Jirásková (oceněná i loni) a Iva Růžičková. V historicko - vědní kategorie zvítězila jediná práce Ilony Pluhařové z Jičina (PRÁCE Rodina Kraftova v Jičíně).

Na první pohled mě udivila jedna skutečnost, a to výrazný pokles počtu soutěžících: v poezii 29 soutěžících (vloni 87), v próze 18 (vloni 53)! To jsou podle mé paměti jedny z nejnižších počtů účastníků a právě v jubilejním ročníku. Snad to je jen přechodný jev a Sobotka v příštím roce opět bude mít dostatek kvalitních příspěvků! Václav

Na Literární Vysočině jsme s Prochorem představili LiS, řekli něco z činnosti a přečetli ukázky, nejen své, ale i poezii Hanky Runčíkové. Měli jsme z našeho vystoupení dobrý pocit. O jičínském spolku se ví, jsme zváni na další akce, hodně dotazů se týkalo případného dalšího setkání v Jičíně. Foto: Zora Šimůnková

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 7. Číslo 8. Srpen 2006.
(10. srpna 2006)
www.kobra.zde.cz